

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie IV Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowak - Januchta

Protokolant: Paulina Puzia

w obecności Prokuratora: Ewy Gołębiowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu: 19 lutego 2018 r.

sprawy **K. O.** syna P. i B. zd. W., ur. (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 2008 r. do dnia 13 czerwca 2016 r. w W. przy ul. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną A. O. (1), w ten sposób, że wszczywał awantury domowe w trakcie których popychał, szarpał, wykręcał ręce, ciągnął za włosy, uderzał pięściami po ciele, rzucał w w/w różnymi przedmiotami, zabierał aparat telefoniczny celem uniemożliwienia wezwania przez pokrzywdzoną pomocy, groził A. O. (1) pozbawieniem życia i zdrowia ją i jej dzieci, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, a ponadto w lipcu 2008 r. stosował przemoc fizyczną wobec żony w postaci szarpania i uderzania po ciele powodując u w/w obrażenia ciała w postaci licznych zasinień w okolicy krtani, zasinień ramienia lewego, opuchlizny w okolicy ciemieniowej, zasinienia na kolanie prawym powodujących u pokrzywdzonej naruszenie czynności narządu ciała poniżej 7 dni,

tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w tym samym miejscu i czasie co w pkt I znęcał się nad małoletnimi dziećmi N. C. i F. O. w ten sposób, że wszczywał awantury domowe, w których używał wobec dzieci słów powszechnie uznanych za obelżywe, szarpał, kierował groźby karalne pozbawienia życia i zdrowia, a ponadto w dniu 13 czerwca 2016 r. stosował wobec małoletniego syna F. O. przemoc fizyczną w postaci uderzenia w głowę otwartą dłonią nie powodując żadnych obrażeń ciała,

tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.

III. w okresie od stycznia 2017 r. do 27 września 2017 r. w W. przy ul. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną A. O. (1) będąc także w stanie nietrzeźwości, w ten sposób, że wszczywał awantury domowe, podczas których używał wobec niej słów powszechnie uznawanych za obelżywe, uderzał pięścią w brzuch, wykręcał ręce, przewracał na ziemię, a następnie uderzał głową o podłogę, groził pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia, przy czym w dniu 27 września 2017 roku dokonał naruszenia czynności narządu ciała A. O. (1) w ten sposób, że za pomocą noża zadał pokrzywdzonej trzy rany cięte, czym spowodował u ww. obrażenia ciała w postaci rany ciętej krtani o długości 2 cm, rany ciętej karku o długości około 8 cm oraz rany ciętej ramienia prawego o długości około 8 cm, skutkujące naruszeniem czynności narządu ciała poniżej 7 dni,

tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego K. O. uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w pkt I z tym, że ustala jako miejsca popełnienia przestępstwa adresy: W., ul. (...) (...), A., ul. (...), W., ul. (...) oraz W., ul. (...) i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. w

zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 207 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego K. O. uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w pkt II z tym, że ustala datę jego popełnienia od września 2013r. do dnia 13 czerwca 2016 r. oraz miejsce jego popełnienia, w W. przy ul. (...) i za to na podstawie art. 207 § 1 kk skazuje go i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego K. O. uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w pkt III i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 207 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 41 a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za czyn zarzucany w pkt III orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej A. O. (1) na odległość mniejszą niż 10 metrów na okres 2 (dwóch) lat ;

V. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I, II i III i wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 27 września 2017r. od godz. 23.10 do dnia 20 lutego 2018 r.;

VII. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie na rzecz obrońcy – r.pr P. H. kwotę 1099,62 zł (tysiąc dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 62/100) w tym VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu;

VIII. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie na rzecz adw. M. M. kwotę 619,92 zł (sześćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 92/100) w tym VAT tytułem wynagrodzenia z tytułu zastępstwa procesowego z urzędu oskarżycielki posiłkowej A. O. (1);

IX. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie na rzecz adw. A. O. (2) kwotę 1254,60 zł (tysiąc dwieście pięćdziesiąt cztery złote 60/100) w tym VAT tytułem wynagrodzenia za reprezentowanie małoletnich pokrzywdzonych N. C. i F. O.;

X. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt IV K 1077/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2018 r., uwzględniając złożony przez oskarżonego w trybie art. 387 k.p.k. wniosek o dobrowolne poddanie się karze, Sąd uznał oskarżonego K. O. za winnego tego, że:

I. w okresie od 2008 r. do dnia 13 czerwca 2016 r. w W. przy ul. (...), w A. przy ul. (...), w W. przy ul. (...) oraz w W. przy ul. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną A. O. (1), w ten sposób, że wszczywał awantury domowe w trakcie których popychał, szarpał, wykręcał ręce, ciągnął za włosy, uderzał pięściami po ciele, rzucał w w/w różnymi przedmiotami, zabierał aparat telefoniczny celem uniemożliwienia wezwania przez pokrzywdzoną pomocy, groził A. O. (1) pozbawieniem życia i zdrowia ją i jej dzieci, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, a ponadto w lipcu 2008 r. stosował przemoc fizyczną wobec żony w postaci szarpania i uderzania po ciele powodując u w/w obrażenia ciała w postaci licznych zasinień w okolicy krtani, zasinień ramienia lewego, opuchlizny w okolicy ciemieniowej, zasinienia na kolanie prawym powodujących u pokrzywdzonej naruszenie czynności narządu ciała poniżej 7 dni, tj. czynu z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

II. w okresie od września 2013 r. do dnia 13 czerwca 2016 r. w W. przy ul. (...) znęcał się nad małoletnimi dziećmi N. C. i F. O. w ten sposób, że wszczywał awantury domowe, w których używał wobec dzieci słów powszechnie uznanych za

obelżywe, szarpał, kierował groźby karalne pozbawienia życia i zdrowia, a ponadto w dniu 13 czerwca 2016 r. stosował wobec małoletniego syna F. O. przemoc fizyczną w postaci uderzenia w głowę otwartą dłonią nie powodując żadnych obrażeń ciała, tj. czynu z art. 207 § 1 k.k.;

III. w okresie od stycznia 2017 r. do 27 września 2017 r. w W. przy ul. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną A. O. (1) będąc także w stanie nietrzeźwości, w ten sposób, że wszczywał awantury domowe, podczas których używał wobec niej słów powszechnie uznawanych za obelżywe, uderzał pięścią w brzuch, wykręcał ręce, przewracał na ziemię, a następnie uderzał głową o podłogę, groził pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia, przy czym w dniu 27 września 2017 roku dokonał naruszenia czynności narządu ciała A. O. (1) w ten sposób, że za pomocą noża zadał pokrzywdzonej trzy rany cięte, czym spowodował u ww. obrażenia ciała w postaci rany ciętej krtani o długości 2 cm, rany ciętej karku o długości około 8 cm oraz rany ciętej ramienia prawego o długości około 8 cm, skutkujące naruszeniem czynności narządu ciała poniżej 7 dni, tj. czynu z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Mając na uwadze, iż wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku złożony przez obrońcę oskarżonego K. O. dotyczy jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynów, Sąd stosownie do treści art. 423 § 1a k.p.k. w zw. z art. 424 § 3 k.p.k., ograniczył zakres uzasadnienia do części wyroku dotyczącej jedynie tych rozstrzygnięć.

Przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. jest przestępstwem, o co najmniej podwójnym przedmiocie ochrony, gdzie pierwszym z nich jest ochrona rodziny i prawidłowe jej funkcjonowanie, a drugim jest ochrona życia, zdrowia, nietykalności cielesnej, wolności i godności człowieka.

Przestępstwo znęcania się to przestępstwo indywidualne w tej części, w której ofiarą jest osoba najbliższa lub osoba, która pozostaje ze sprawcą w stosunku zależności. Przestępstwo określone w art. 207 § 1 k.k. jest przestępstwem formalnym z działania lub zaniechania; nie jest koniecznym, dla jego bytu, spowodowanie jakichkolwiek skutków. Znęcanie się może przybrać formę znęcania fizycznego lub psychicznego. W pierwszym przypadku zachowanie sprawcy będzie polegało na zadawaniu cierpień fizycznych jak np. bicie, duszenie czy inne zadawanie bólu, a także przez głodzenie. Znęcanie psychiczne to dręczenie psychiczne poprzez np. lżenie, wyszydzanie, straszenie. Strona przedmiotowa oznacza jedno- lub wielorodzajowe pojedyncze czynności naruszające różne dobra np. nietykalność ciała, godność osobistą – systematycznie powtarzające się. Całość tego postępowania określonego zbiorowo, którego poszczególne fragmenty mogą wypełniać znamiona różnych występków stanowi jakościowo odmienny, odrębny typ przestępstwa. (M. Szewczyk, Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz do art. 117-277. tom. II, Zakamycze 1999 oraz przywołane tam orzecznictwo).

Nazwę „znęcanie się” należy interpretować nie poprzez subiektywne odczucie pokrzywdzonego, ale poprzez obiektywne odczucie obywatela wzorcowego, tj. wrażliwego na krzywdę drugiej osoby oraz o właściwym stopniu socjalizacji. Pojęcie „znęcania się” na gruncie art. 207 k.k. zawiera w sobie istnienie przewagi nad osobą pokrzywdzoną, której nie może się ona przeciwstawić lub może to uczynić w niewielkim stopniu. Nie jest, zatem możliwe wzajemne znęcanie się nad sobą małżonków w tym samym czasie. (wyrok SN z 04.06.1990 r., V KRN 96/90, OSP 4/1992, poz.78).

Zachowanie oskarżonego K. O. w odniesieniu do wszystkich przypisanych mu w wyroku czynów wypełnia znamiona czynu zabronionego z art. 207 § 1 k.k. W zakresie pierwszego z przypisanych czynów bezsporne jest w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, iż wszczynanie awantur domowych, popychanie i szarpanie pokrzywdzonej A. O. (1), wykręcanie rąk, ciągnięcie za włosy, uderzanie pięściami po ciele, rzucanie w pokrzywdzoną różnymi przedmiotami, także kierowanie w ich trakcie gróźb karalnych pozbawienia życia i zdrowia, zarówno pokrzywdzonej, jak i dzieci, występowało systematycznie, w sposób powtarzający się i trwało od 2008 r. do momentu zatrzymania oskarżonego w dniu 13 czerwca 2016 r. Oskarżony swoim działaniem wyczerpał, więc, oba człony zawartej w przepisie art. 207 § 1 kk alternatywy łącznej, tj. znęcania fizycznego lub psychicznego. Jednocześnie bezsporne jest, iż w czasookresie znęcania się nad swoją żoną A. O. (1) w lipcu 2008 r. stosując przemoc w postaci szarpania i uderzania po ciele, spowodował u A. O. (1) obrażenia ciała w postaci licznych zasinień w okolicy krtani, zasinień ramienia lewego, opuchlizny w okolicy ciemieniowej, zasinień na kolanie prawym, które to obrażenia skutkowały naruszeniem

czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni. W związku z tym mając na uwadze, iż K. O. swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję dwóch przepisów ustawy karnej, Sąd przyjął zgodnie z art. 11 § 2 k.k. kumulatywną kwalifikację prawną czynu, lepiej oddającą materialną treść popełnionego przestępstwa. Jednocześnie Sąd sprecyzował miejsce popełnionego przestępstwa, przyjmując, iż we wskazanym wyżej okresie do znęcania się przez oskarżonego nad A. O. (1) dochodziło w kolejnych miejscach zamieszkania stron, tj. przy ul. (...) w W., przy ul. (...) w W., przy ul. (...) w W. oraz przy ul. (...) w W.. Jak wynika bowiem z treści zeznań pokrzywdzonej A. O. (1) (k. 61 akt o sygn. IV K 33/18), w okresie 2008 – 2009 r. pokrzywdzona i oskarżony mieszkali przy ul. (...) w W., w okresie 2010-2011 r. przy ul. (...) w W., przy czym w okresie kwiecień – maj 2010 r. wynajmowali lokal przy ul (...), następnie zamieszkali wspólnie przy ul. (...) w W., gdzie w dniu 14 czerwca 2016 r. oskarżony został zatrzymany.

Odnośnie drugiego z przypisanych w wyroku czynów również Sąd nie miał wątpliwości, że wszczynanie awantur domowych, w trakcie których oskarżony używał wobec dzieci N. C. i F. O. słów powszechnie uznanych za obelżywe, szarpanie i kierowanie gróźb karalnych pozbawienia życia i zdrowia, występowało systematycznie, w sposób powtarzający się. Ponadto w dniu 13 czerwca 2016 r. oskarżony stosował wobec małoletniego syna F. O. przemocy fizycznej w postaci uderzenia w głowę otwartą dłonią nie powodując żadnych obrażeń ciała. Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżony swoim działaniem wyczerpał obydwie człony zawartej w przepisie art. 207 § 1 kk alternatywy łącznej, tj. znęcania fizycznego lub psychicznego nad małoletnimi dziećmi. Sąd zmienił opis przypisanego w pkt II wyroku czynu przyjmując, że do wskazanych wyżej bezprawnych zachowań wobec małoletnich pokrzywdzonych doszło w miejscu zamieszkania oskarżonego i pokrzywdzonych przy ul. (...) w W., ponadto opierając się na treści zeznań A. O. (1) (k. 61 akt o sygn. IV K 33/18), Sąd przyjął, że do znęcania się przez oskarżonego nad N. C. i F. O. doszło w okresie od września 2013 r. do dnia 13 czerwca 2016 r.

Wreszcie w zakresie trzeciego z przypisanych czynów Sąd nie miał wątpliwości, iż wszczynanie awantur domowych, także w stanie nietrzeźwości i używanie w ich trakcie wobec pokrzywdzonej A. O. (1) słów powszechnie uznanych za obelżywe, uderzanie pięścią w brzuch, wykręcanie rąk, przewracanie na ziemię, uderzanie głową o podłogę, a także groźenie pozbawieniem życia, występowało systematycznie, w sposób powtarzający się i trwało od stycznia 2017 r. do 27 września 2017 r., kiedy to oskarżony został zatrzymany przez Policję. Jednocześnie bezsporne jest, iż K. O. w dniu 27 września 2017 r. używając noża, spowodował u pokrzywdzonej A. O. (1) obrażenia ciała w postaci rany ciętej krtani o długości 2 cm, rany ciętej karku o długości ok. 8 cm oraz rany ciętej ramienia prawego o długości ok. 8 cm, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni. W związku z tym, podobnie jak w przypadku pierwszego z przypisanych czynów, Sąd przyjął zgodnie z art. 11 § 2 k.k. kumulatywną kwalifikację prawną czynu, lepiej oddającą materialną treść popełnionego przez oskarżonego przestępstwa.

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające w zakresie wszystkich przypisanych czynów Sąd potraktował wyczerpanie przez oskarżonego znamion obu członów alternatywy łącznej z art. 207 § 1 k.k., co rzutuje na surowszą ocenę czynów, działanie bez jakiegokolwiek powodu, mające jedynie na celu wyładowanie swoich frustracji i zdenerwowania na pokrzywdzonych, nie liczenie się z ich uczuciami i zadawanie niepotrzebnego bólu, w zakresie trzeciego z przypisanych czynów jako okoliczność obciążającą należy potraktować brutalny sposób działania oskarżonego przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci noża, którym zadał obrażenia w newralgiczne miejsca ciała, jak krtani czy kark. Okoliczność obciążającą stanowi także fakt, iż czynu przypisanego w pkt III wyroku oskarżony dopuścił się w okresie próby wyznaczonym przez tutejszy Sąd w sprawie o sygn. IV K 634/16, której przedmiotem były występki psychicznego i fizycznego znęcania nad A. O. (1) i małoletnimi N. C. i F. O., a które w związku z podjęciem warunkowo umorzonego postępowania, są przedmiotem oceny w niniejszej sprawie.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował dotychczasową niekaralność oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu K. O. kary - za czyn przypisany w pkt I wyroku karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn przypisany w pkt II wyroku karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn przypisany w pkt III wyroku karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i w konsekwencji karę łączną 1 roku pozbawienia wolności. Sąd uznał ww. kary za adekwatne zarówno do stopnia winy jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów, jak również za realizujące swoje w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania

na osobę oskarżonego, ponadto za sprawiedliwe w odczuciu społecznym. Sąd wymierzył oskarżonemu K. O. karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, a więc na zasadzie asperacji, mając na względzie, iż między czynami zabronionymi przypisanymi w pkt I - III zachodzi dość ścisły związek podmiotowo-przedmiotowy, biorąc pod uwagę rodzaj dóbr chronionych tymi przepisami, a także czas popełnienia ww. występków, w szczególności czynów z pkt I i II, których czsookres w części się pokrywa. Przeciwno orzeczeniu kary łącznej na zasadzie absorpcji w ocenie Sądu przemawia zarówno charakter popełnionych występków, ich znaczna społeczna szkodliwość, a także ilość osób pokrzywdzonych.

Jednocześnie Sąd nie znalazł jednak podstaw aby wykonanie orzeczonej wobec K. O. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesić. Przeciwno zastosowaniu wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary przemawia zarówno ilość i wysoka szkodliwość społeczna popełnionych czynów, w szczególności w zakresie trzeciego z przypisanych czynów brutalny sposób działania oskarżonego przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci noża, którym zadał obrażenia pokrzywdzonej w krtani czy kark, a więc w miejsca newralgiczne dla życia i zdrowia. Ponadto Sąd miał na uwadze, że oskarżony trzeciego z przypisanych w wyroku czynów dopuścił się w okresie próby wyznaczonym przez tutejszy Sąd w sprawie o sygn. IV K 634/16, w której wyrokiem z dnia 03 października 2016 r. warunkowo umorzono na okres 3 lat próby postępowanie karne wobec K. O. o czyny z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na szkodę A. O. (1) oraz z art. 207 § 1 k.k. na szkodę małoletnich N. C. i F. O., co skutkowało podjęciem warunkowo umorzonego postępowania i objęciem tych czynów przedmiotem oceny w niniejszej sprawie. Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżony, pomimo, że nie był dotychczas karany, jest osobą niepoprawną i wykazującą postawę lekceważącą dla obowiązujących norm prawnych. Biorąc pod uwagę dotychczasową niepoprawność zachowania oskarżonego, brak wykazywania szacunku i poszanowania dla obowiązującego prawa, także nieskuteczność orzeczonego środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego, jego dalsza resocjalizacja powinna odbywać się w warunkach pełnej izolacji i tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności, orzeczona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, skłoni go do przemyślenia swojego dotychczasowego postępowania i jego zmiany w przyszłości, ponadto, co niemniej ważne, stanowić będzie karę sprawiedliwą w odczuciu społecznym.

Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej A. O. (1) na odległość mniejszą niż 10 metrów na okres 2 lat. Orzekając w tym przedmiocie Sąd uwzględnił charakter i okoliczności popełnienia przypisanego w pkt III wyroku czynu, w szczególności agresywny, wręcz brutalny sposób zachowania oskarżonego w dniu 27 września 2017 r. użycie niebezpiecznego narzędzia w postaci noża i spowodowanie obrażeń ciała w postaci ran ciętych krtani, karku i ramienia. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że tylko orzeczenie przedmiotowego środka karnego na odpowiednio długi okres, może zapobiec ponownemu popełnieniu przestępstwa przez oskarżonego na szkodę pokrzywdzonej A. O. (1). Sąd miał na względzie, że relacje oskarżonego z pokrzywdzoną są dalece niepoprawne i obecnie brak jest realnych szans na ich poprawę. Zdaniem Sądu szansa taka może istnieć w przyszłości, jednak do tego czasu należy umożliwić pokrzywdzonej spokojne funkcjonowanie.

Na poczet orzeczonej kary łącznej stosownie do dyspozycji art. 63 § 1 i 5 k.k. Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 27 września 2017 r. od godz. 23.10 do dnia 20 lutego 2018 r.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 17 ust. 1 pkt 1, ust. 2 pkt 3 w zw. z § 18 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. P. H. kwotę 1099,62 zł zawierającą należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną oskarżonemu z urzędu.

O wysokości wynagrodzenia dla adw. M. M. z tytułu zastępstwa procesowego z urzędu oskarżycielki posiłkowej A. O. (1) oraz dla adw. A. O. (2) za reprezentowanie małoletnich pokrzywdzonych N. C. i F. O. Sąd orzekł na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 17 ust. 1 pkt 1, ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, uznając, iż ze względu na swoją sytuację majątkową, rodzinną i osobistą ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.